

ROBYN CARR

Terug naar jou

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Homecoming*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Titia van Schaik
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Taras Makarenko / Pexels
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1149 3
ISBN 978 94 025 6542 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Thunder Point was de speeltuin van de kleine Seth Sileski geweest. Als klein jochie al, met sproeten en piekhaar, had hij het stadje in zijn zak gehad. Hij kon het hardst lopen, het verst gooien en de strengste meesters en juffen om zijn vinger winden. Zijn twee oudere broers, Nick en Norm junior, liefkozend Boomer genoemd, hadden het wat dat betreft ook niet slecht gedaan, maar Seth had toch met kop en schouders boven hen uitgestoken. Hij veranderde van een geweldig kind in een bewonderde puber en een mateloos populaire tiener die het louter voor de wind ging: geweldige cijfers, een kei in sport, knap om te zien en een goede en loyale vriend. Hij had alles mee gehad. En toen, op zijn twintigste, had zijn leven een dramatische wending genomen en leek dat alles hem in één keer te worden afgenomen.

Je zou ook kunnen zeggen dat Seth dat alles zélf vergooide, als je tenminste zijn vader, Norm Sileski, mocht geloven.

En nu was hij dus terug in Thunder Point, ietwat beschadigd weliswaar, maar meer niet. Een stuk nederiger, dat wel. Hij had een lange weg afgelegd sinds hij op zijn achttiende vertrokken was, en als je vijf of tien jaar geleden tegen hem had gezegd dat hij er ooit terug zou keren, zou hij je voor gek hebben versleten. Toch was hij er nu, en nog wel uit vrije wil. Deze keer droeg hij het uniform van hulpsheriff. Hij was vierendertig jaar en hij had een lange, zware strijd gevoerd om iets van zijn trots en eigenwaarde te hervinden. Hij was gekomen om de leiding van het politiebureau van Thunder Point over te nemen van Mac McCain, die benoemd was tot inspecteur op het hoofdbureau van politie in Coquille.

De afgelopen zestien jaar was Seth ettelijke malen teruggekeerd naar zijn geboortestad. Hij had zijn moeder opgezocht

en pogingen gedaan het contact met zijn vader te herstellen. Elke keer opnieuw verraste het hem hoe weinig het stadje veranderd was. Mensen veranderden, de economie veranderde, de wereld veranderde, maar in Thunder Point, Oregon, leek alles altijd hetzelfde te blijven. Het linoleum in de snackbar was al oud en gebarsten geweest toen hij een jongen was, alle winkels waren er nog, Waylan's Bar was nog steeds de enige uitgaansgelegenheid en ook die leek bevroren in de tijd. Waylan zette zelfs nog steeds een pot verf tegen de deur om te zorgen dat die open bleef staan, alsof hij de boel morgen wilde schilderen. Dat was nog steeds niet gebeurd.

Het was de tweede week van september en de school was nog maar net begonnen. Onder de leerlingen heerste dan ook nog steeds een uitgelaten stemming. Ze fietsten onbekommerd midden op de weg, maar na een lichte stoot op de claxon van de SUV die dienstdeed als patrouillewagen van de politie schoten ze gierend van het lachen naar de kant.

Seths blik bleef even rusten op Iris McKinley, zijn vroegere buurmeisje en speelkameraadje. Ze fietste net als vroeger naar school, maar nu droeg ze een rok en lag er een leren tas in haar fietsmand. Toen de wind haar rok liet opwaaien, zag hij dat ze er een strak zwart fietsbroekje onder droeg. De leerlingen fietsten haar voorbij. De schoolbussen passeerden haar luid toeterend en kinderen hingen uit de raampjes om te zwaaien. Ze belde met haar fietsbel en zwaaide vrolijk terug. Toen een van de chauffeurs extra lang bleef toeteren schaterlachte ze het uit. Nog steeds lachte ze op die wilde, onbezorgde manier die hij zich herinnerde. Voordat ze hem in de gaten kreeg, sloeg hij de zijweg in die hem terug zou brengen naar het politiebureau.

Dat politiebureau was een van de weinige tekenen dat er in Thunder Point wel degelijk dingen veranderden. Als instituut had het bij gebrek aan andere justitiële voorzieningen altijd al een grote rol gespeeld, maar het gebouw zelf was pas een jaar

of tien oud. De naastgelegen kliniek was nieuw, vandaar dat hij besloot daar eerst maar eens kennis te gaan maken. Toen hij naar binnen liep, zag hij een mooie vrouw bij de balie staan. Met haar steile donkere haar en bruine ogen kon ze moeiteloos voor Catherine Zeta-Jones doorgaan.

‘Hallo,’ zei hij. Met een glimlach stak hij zijn hand uit. ‘Ik ben Seth Sileski, jullie nieuwe buurman. De plaatsvervanger van Mac.’

‘Prettig kennis te maken,’ zei ze. ‘Peyton Lacouette, doktersassistente. En dit is Devon Lawson, onze administrateur. Scott?’ riep ze. ‘Kun je even komen?’

De dokter kwam aanlopen in de plaatselijke dracht: spijkerbroek en denim overhemd. ‘Hallo, ik ben Scott Grant. Dus jij bent de nieuweling.’

Seth stak hem de hand toe. ‘Seth Sileski. Nou, niet echt een nieuweling hier. Ik ben hier opgegroeid. De zoon van Norm.’

‘Dat meen je niet. Welke precies? Hij vertelde dat hij er drie had en dat geen van hen hier woont.’

‘Ik ben de jongste. Sinds ik ben weggegaan om te studeren ben ik alleen af en toe teruggekomen voor een bezoekje.’

‘In dat geval, welkom terug. We zijn heel blij met je komst. En we zijn verdomd trots op Mac met zijn promotie.’

‘Ik zal het nog moeilijk krijgen om zijn plaats in te nemen.’

‘Kende je Mac al langer?’ wilde Peyton weten.

‘Jazeker, ik denk al een jaar of acht. We zijn tenslotte collega’s, al werkte hij in een ander deel van het district. Hij heeft een erg goede naam. Maar voordat het alleen nog maar over mij gaat... zijn er bepaalde dingen die ik moet weten of waar jullie je zorgen om maken?’ Hij grijnsde even. ‘Als buurman en als dienaar van de wet?’

‘Woensdags worden de vuilniscontainers achter de winkels gelegd,’ zei Scott. ‘Voor de rest schiet me op dit moment niks te binnen.’

‘Vuilnis,’ zei Seth. ‘Goed om te weten. Iets anders dan. Hoe is de verhouding met de plaatselijke jeugd? Zijn er problemen waar ik van op de hoogte zou moeten zijn?’

Scott schudde zijn hoofd. ‘Op de Spoedeisende Hulp in North Bend heb ik een paar wilde knapen moeten hechten na een vechtpartijtje op een feestje waar geen toezicht was. Het afgelopen jaar heb ik in Thunder Point denk ik niemand hoeven behandelen aan verwondingen door misdragingen. Ik weet wel dat Mac te maken had met pesterijen voordat wij hier neerstreken, maar details daarvan weet ik niet. Wij hebben alleen de gebruikelijke dingen gehad en de plaatselijke jeugd hier is de beroerdste niet.’

‘Strengere ouders, dat scheelt een stuk,’ zei Seth. ‘En bemoeizuchtige inwoners.’

‘Heb je zelf kinderen in die leeftijd?’ vroeg Peyton.

Seth schudde zijn hoofd. ‘Ik ben niet getrouwd en ik heb geen kinderen. Maar ik informeer altijd naar de plaatselijke jeugd wanneer ik ergens aan de slag ga. De stad is weliswaar bekend terrein voor me, maar de mensen niet – de gezichten zijn na zestien jaar veranderd. Op dit moment zit ik nog in een verkennende fase met Mac als toezichthouder en onderdeel daarvan is dat ik mezelf bij inwoners introduceer. De winkels zijn niet veel veranderd, maar de eigenaars, bedrijfsleiders en verkopers wel.’ Hij keek over zijn schouder naar de snackbar. ‘Daar gingen wij na schooltijd heen en ik heb gehoord dat Stu nog steeds de eigenaar is maar dat Gina er nu de scepter zwaait. Toen ik jong was, deed Gina’s moeder dat.’

‘En nu heeft Carrie hiernaast haar delicatessenzaak geopend, waar ze de lekkerste broodjes en afhaalmaaltijden verkoopt,’ zei Peyton. ‘Ik heb in geen tijden zelf gekookt.’

‘Ik ga later bij beide zaken even langs.’

‘En Cliffhanger’s?’ vroeg Peyton. ‘Was Cliff daar in die tijd ook al eigenaar van?’

‘Nee, vijftig jaar geleden is zijn vader met de zaak begonnen. Ik weet niet precies wanneer Cliff het heeft overgenomen. Nadat ik was vertrokken in elk geval. Cliffs familie bezit heel wat onroerend goed bij de jachthaven. Mijn vader zei altijd dat het nooit iets zou worden – te chic voor hier.’

‘Het zit vrijwel elke avond vol,’ zei Scott. ‘Mensen gaan daar naartoe wanneer ze behoorlijk uit eten willen gaan.’

‘Ik ben er een of twee keer geweest,’ zei Seth. ‘Lekker eten, prima sfeertje. Goed, het was leuk om kennis met jullie te maken.’ Hij haalde zijn kaartje tevoorschijn. ‘Ik ga nu verder met mijn ronde, maar hierop staan het nummer van het bureau en mijn privénummer. Aarzel niet om er gebruik van te maken.’

Lachend nam Peyton het kaartje aan. ‘Ongelooflijk dat iedereen hier zomaar zijn mobiele nummer geeft! Iedereen kent dat van Scott en Mac, en nu ook van jou. Ik ben gewend aan de grote stad, waar je dat wel uit je hoofd laat.’

De dokter sloeg een arm om de schouder van zijn assistente en drukte haar even tegen zich aan. ‘Ik heb haar mobiele nummer ook en als je maar hard genoeg aandringt, zou je dat van me kunnen krijgen. Bel me ondertussen als je me nodig hebt, en ik zal hetzelfde bij jou doen.’

‘Als dit mijn stad is, wil ik gewoon gebeld worden als er iets aan de hand is. Jullie kunnen me op drie manieren bereiken: via het bureau, via mijn mobiel en in noodgevallen via het alarmnummer. Als je dat belt, krijg je nooit de voicemail en de dienstdoende agent zal direct actie ondernemen. Aarzel niet.’ Hij glimlachte en knikte. ‘Tot ziens.’

Hij liep naar de overkant om Gina gedag te zeggen. Ze kenden elkaar van vroeger, al hadden ze niet bij elkaar in de klas gezeten en hadden ze een eigen vriendenkring gehad. Wat dat betreft kende hij Carrie veel beter. Carrie en zijn moeder, Gwen, waren jarenlang bevriend geweest.

Na een kort bezoekje aan Gina liep hij naar Waylan's. Hij had durven zweren dat hij daar nog steeds dezelfde koppen zag die hij er tijdens zijn laatste bezoek had gezien, zo'n tien jaar geleden.

Zijn volgende doel was de bloemenzaak, die nog dezelfde naam had als vroeger, al zat er inmiddels een nieuwe eigenaar in. Pretty Petals was vroeger van zijn buurvrouw Rose McKinley geweest, een alleenstaande moeder die goed bevriend was met Gwen. Haar enige kind, Iris, was indertijd innig bevriend geweest met Seth. Toen Rose een paar jaar geleden was getroffen door een beroerte had Iris de winkel verkocht. Niet lang daarna was haar moeder overleden.

Seth sprak zijn moeder minstens eens per week, zo niet vaker, en zij hield hem op de hoogte van het reilen en zeilen in de stad. De dood van Rose was een grote schok voor haar – ze waren ongeveer even oud geweest. Rose was te jong gestorven en daardoor had Gwen het gevoel gekregen dat ze in geleende tijd leefde. Ze was nu vijfenzeventig.

Norm was tweeënzeventig en nog net zo nors en onverzoenlijk als altijd. Hij mocht zijn benzinstation dan eindelijk verkocht hebben, stilzitten kon hij niet. Nog steeds werkte hij er, nu voor de nieuwe eigenaar. Gwen wilde niets liever dan leuke dingen doen nu ze daar de tijd en het geld voor hadden, misschien een cruise maken, maar daar wilde Norm niets van weten. Waarom Gwen überhaupt haar tijd wilde doorbrengen met dat ouwe stuk chagrijn was Seth een raadsel, maar hij had niettemin medelijden met haar. Ze was gedwongen haar laatste jaren in het stadje te slijten met als enige afleiding de kerk, haar kaartclub en de bingo, en nu ook nog zonder haar beste vriendin Rose.

Hij liep de bloemenzaak in en nam zijn hoed af. Hij begroette Grace Dillon, de nieuwe eigenaresse. Zijn moeder had het een paar keer over haar gehad. Ze was een aantrekkelijke jonge

vrouw van een jaar of dertig, misschien iets jonger nog, die haar droom had laten uitkomen. Ze had Pretty Petals overgenomen van Iris en was er dolblij mee. Om zich heen kijkend, zag hij dat er heel wat veranderd was sinds vroeger.

‘En, Seth, blijf je deze keer voorgoed?’ vroeg ze.

‘Voorlopig wel. Ik ben nu bezig bij mensen langs te gaan om kennis te maken of om de kennismaking te hernieuwen. Hoe gaan de zaken in bloemenland?’

‘Die floreren.’

‘Zijn er dingen die ik alvast moet weten? Over minder dan een week neem ik Macs plaats in.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb geen last van bloemendieven of zo. Kom je hier weer wonen nu je hier gaat werken?’

‘Dat weet ik nog niet,’ zei hij met een aarzelend lachje. ‘Mijn moeder heeft gezegd dat ik mijn oude kamer terug kan krijgen, maar ik weet niet... het lijkt me geen goed idee om weer bij mijn ouders in te trekken.’ Om maar te zwijgen over het feit dat zijn vader niets had gezegd. ‘Al zou ik over het eten niets te klagen hebben, dat staat vast!’

‘Misschien dat je dan aan het eind van de dag even bij je moeder kunt aanwippen voor een hapje voordat je vertrekt naar je eigen onderkomen.’

‘Goed idee. Eigenlijk zou ik dat nu even moeten doen... Heb je nog een mooi boeket om mee te nemen? Daar is ze altijd zo blij mee.’

Grace draaide zich om en pakte een prachtig bloemstuk van een tafel. ‘Vind je dit herfststuk wat? Ik kan je er een flinke korting op geven – ik heb het een paar dagen geleden gemaakt en het is nog niet verkocht.’

‘Korting is altijd welkom.’ Hij trok zijn portemonnee. ‘Zie je Iris trouwens nog wel eens?’ vroeg hij zonder op te kijken.

‘Ik zie Iris elke week minstens één keer. Ze houdt van verse bloemen in huis – als je dat eenmaal gewend bent, kun je

moeilijk zonder. Soms komt ze hier om haar eigen boeket te schikken. Ik wou dat ze hier wilde werken; ze heeft echt talent. Goed, dat is dan tien dollar.’

‘Tien? Dat begint verdacht veel op slijmen met de arm der wet te lijken.’

‘Hopelijk hoef ik mijn krediet nooit in te zetten,’ zei ze. ‘Welkom terug, Seth. Fijn om te weten dat je ons komt beschermen.’

‘Ik zal mijn best doen. Laat maar weten als ik iets voor je kan doen. Zolang het maar geen bloemschikken is.’ Hij gaf haar zijn kaartje met alle telefoonnummers erop en meteen daarna een tweede. ‘Eentje voor hier, eentje voor thuis,’ zei hij, al hoopte hij stiekem dat het tweede kaartje zijn weg zou vinden naar Iris.

Was er maar een manier om weer met haar in contact te komen. Als kind waren ze onafscheidelijk geweest. Ze sportten samen, gingen samen vissen, lagen op het strand of zaten bij een van hen thuis urenlang computerspelletjes te spelen. Op de middelbare school waren ze meer hun eigen weg gegaan; hij zat in alle sportteams terwijl zij meisjesdingen deed en haar moeder hielp in de zaak. Maar ze was altijd zijn allerbeste vriendin gebleven, al had hij dat in gemengd gezelschap niet openlijk gezegd. Hij kon Iris alles vertellen... álles. Problemen op school, frustraties bij een sport, moeilijkheden met huiswerk en zelfs verliefdheid op een meisje dat niet verliefd was op hém. Ze hadden lange gesprekken gevoerd op de veranda, via de telefoon, overal waar ze elkaar maar tegenkwamen. Als de ramen van hun slaapkamer zich tegenover elkaar hadden bevonden, zouden ze zelfs uit het raam hangend hebben gekletst.

In het laatste schooljaar was er opeens een misverstand ontstaan. Het had iets te maken met het eindexamenfeest, al wist hij de details niet precies meer. Ze was kwaad geweest dat hij

haar niet had gevraagd om mee te gaan naar het feest, maar hij had in die tijd verkering met een meisje en dus wilde hij haar vragen. De dag voor het feest had hij ruzie gekregen met het vriendinnetje, waarop ze hem dumpte. Hij had een paar biertjes gehad en was zoals gewoonlijk naar Iris gegaan om zijn hart te luchten. Het was het laatste schooljaar, hij had een fantastische tijd achter de rug, hij zou in het najaar met een volledige beurs naar de universiteit van Oregon gaan en hoe waagde die griet het om hem vlak voor het grote feest te dumpen. Precies wist hij het niet meer, maar hij meende zich te herinneren dat hij iets stoms tegen Iris had gezegd in de trant van dat hij beter háár had kunnen vragen. Maar de volgende dag had hij het weer goed gemaakt met het vriendinnetje. Hij had gedacht dat Iris blij zou zijn voor hem. Hij had verwacht dat ze het zou begrijpen. Dat het een stomme ruzie was geweest en dat hij het weer bijgelegd had met haar.

Alleen had Iris het níét begrepen. Kennelijk herinnerde hij het zich anders dan zij, want het voorval betekende het eind van hun vriendschap. Er moest iets speciaal zijn met meisjes en examenfeesten want hij kon zich niet herinneren haar ooit zó kwaad te hebben gezien. Toen ze klein waren, hadden ze een paar keer gevochten, maar zelfs toen was ze niet zo boos geweest. Hij had wel honderd keer zijn excuses aangeboden, maar ze was er klaar mee. Ze ging hem niet meer helpen met zijn huiswerk, luisterde niet meer naar zijn geklaag en gezucht over zijn liefdesleven, prees hem niet meer de hemel in over wat hij allemaal bereikt had om vervolgens in haar eentje thuis te zitten op de avond van het feest. Over en uit. Klaar. Zoek daar maar een andere sukkel voor.

Vanaf die dag waren ze alleen nog maar beleefd tegen elkaar. Toen hij op zijn twintigste dat auto-ongeluk had gehad, had ze hem een kaartje gestuurd. Toen haar moeder overleed, was Seth teruggekomen voor de begrafenis. Hij had het grootste

boeket gekocht dat hij zich kon permitteren. Ze waren elkaar de afgelopen jaren bij andere gelegenheden enkele keren tegen het lijf gelopen. Ze hadden een paar beleefdheden uitgewisseld en dat was het dan.

Hij had de eerste stap gezet. 'Iris, worden we ooit weer vrienden?'

'We zijn vrienden,' had ze gezegd.

'Ik bedoel echte vrienden. Zoals vroeger.'

Ze had geen moment gearzeld. 'Nee. Ik ben bang van niet.'

'Waarom niet?'

Ze had een diepe zucht geslaakt. 'Omdat jij altijd op mij kon rekenen en ik kennelijk niet op jou. Aan zulke vriendschappen begin ik niet meer.'

En nu was hij terug. Het zou een helse klus zijn om de wet in het stadje te vertegenwoordigen. Mac had gezegd dat hij erop voorbereid moest zijn dat hij altijd dienst had, ook buiten diensttijd. Er zouden weliswaar vier hulpsheriffs aanwezig zijn, plus een hoofdbureau van politie niet al te ver weg, maar als coördinator zou hij altijd klaar moeten staan om in te springen. Dat begreep hij; dat wist hij toen hij tekende.

Naast deze grote verplichting stonden er nog twee onmogelijke projecten op hem te wachten. Op een of andere manier moest hij het goed zien te maken met zijn vader. En hij moest Iris terug zien te krijgen. Hij moest een manier vinden om hen beiden te laten zien dat hij als tiener misschien een onverschillige luie donder was geweest, maar als man niet meer.

Iris kwam zaterdag om een uur of een de snackbar in lopen, gekleed in een joggingbroek, hardloopschoenen, een fleecestevest en een T-shirt met lange mouwen. Haar dikke kastanjebruine haar had ze samengebonden in een paardenstaart en door de opening van haar pet getrokken. Ze ging aan de bar zitten.

'Een rondje aan het lopen?' vroeg Gina.

‘Zoiets. Ik heb tegen Spencer gezegd dat ik hem dit weekend kwam opzoeken en hij zei dat hij er de hele dag zou zijn. Vandaar dat een eindje hardlopen langs het strand een goed idee leek. Daar ben ik hongerig van geworden en opeens kreeg ik enorm veel zin in patat, een baconsandwich en een chocoladeshake. Ik weet dat ik eigenlijk voor kwark en fruit moet gaan, maar dat zou Stu me nooit vergeven.’

‘Stu maakt fantastische BLT’s.’ Gina legde de bon op Stu’s werkblad. ‘Heb je veel contact met Spencer?’

‘Dit is pas zijn tweede seizoen, maar als hij me eerder ziet als vriendin dan als docent of decaan, kunnen we het hele footballteam bij elkaar houden. Als ik weet hoe de jongens er op school voor staan, kan ik studiebegeleiding regelen voordat ze het verkeerde pad opgaan vanwege slechte cijfers.’

‘Hoe kom je aan studiebegeleiders? Van de school zelf?’

‘Ja, ook. En ook uit de stad. Scott neemt minimaal één leerling voor wiskunde of natuurwetenschappen. Ik kan er een paar nemen, Laine Carrington kan bijles geven in diverse vakken waaronder Spaans. Lou McCain is lerares Engels, dus die kan daarmee bijspringen; ze is bereid om er een paar onder haar hoede te nemen. Verder zijn de docenten er nog. Sommigen zijn een beetje pissig vanwege de aandacht die de sporters krijgen, maar dat slaat nergens op; ik besteed aandacht aan elke leerling. Studiebegeleiders zijn overal te vinden, ook onder de leerlingen zelf. Ik zou jou kunnen vragen, maar met een kersverse echtgenoot en vier kinderen...’ Ze lachte. ‘En natuurlijk heb ik de gebruikelijke verzoekjes gekregen van footballspelers om een knap meisje als studiebegeleider te regelen. Ik ben bang dat ik ze moet teleurstellen.’

‘Halen ze over het algemeen een beetje goede cijfers?’ wilde Gina weten.

‘Dat wel, maar één vak waar ze moeite mee hebben, kan de boel al verpesten. Als ik iets heb geleerd over zulke jongens is

dat ze liever doodgaan dan om hulp vragen. Daarom houden we hun cijfers zo nauwlettend in de gaten. Op die manier zien we veel eerder welke spelers gevaar lopen uit het team te worden gezet vanwege slechte cijfers.’

‘Wat heeft jou er eigenlijk toe gebracht om schooldecaan te worden?’

‘Ik heb het zelf niet echt makkelijk gehad op de middelbare school, en daarom dacht ik dat ik anderen misschien kon helpen. Met name meisjes.’

‘Haalde je slechte cijfers?’

‘God nee,’ zei ze met een lach. ‘Er waren veel belangrijker dingen... je haar bijvoorbeeld.’ Ze zuchtte. ‘Ik was verlegen, niet echt populair, eenzaam... zoals zoveel meiden. En jongens. Zelfs footballspelers.’

‘Slim van je om te gaan werken op een terrein waar je ook iets terugkrijgt.’

‘Slim was ik altijd al. Dat was het probleem niet. Zoals ik al zei, ging het om ergens bij horen, om zelfvertrouwen, om eigenwaarde – net als bij negentig procent van de meiden die ik ken. Het is ontzettend dankbaar werk.’

Toen de bel klonk, wendde Gina zich even af om Iris’ sandwich met bacon, sla en tomaat te pakken. ‘Over footballspelers gesproken, een van de sterren van vroeger is terug. Seth Sileski.’

‘Hmm,’ zei Iris, kauwend op haar eerste hap. ‘Dat had ik al gehoord. En toen kwam ik hem tegen bij de benzinepomp.’

‘Had jij vroeger op school geen verkering met hem?’

‘Ik? God, nee! Hij was de populairste jongen van de hele school! Ster van het bal en het footballteam. Hij kon de mooiste meisjes krijgen.’ Ze nam nog een hap.

Gina begon te lachen. ‘Nou, je mag er anders zelf ook wezen, Iris.’

‘Doe niet zo idioot. Nu zie ik er misschien niet zo gek uit,

maar toen? Brr. Seth was mijn buurjongen en we waren bevriend. Ik hielp hem met Engels en biologie. En ik heb hem ook geholpen met zijn toelatingstest voor de universiteit. Daar maakte hij zich trouwens absoluut niet druk om, aangezien hij zijn hele toekomst op het football richtte.’

‘En, hoe heb je die test gemaakt?’

‘Topscore.’

‘Geweldig! Grote domme spierbundels. Wat is er trouwens van die fantastische footballcarrière terechtgekomen? Wat ik me ervan herinner, was die al voorbij voordat hij goed en wel begonnen was.’

‘Auto-ongeluk,’ zei Iris met volle mond. ‘Hij heeft een prima jaar gehad bij de Ducks, is vervolgens van de universiteit gegaan om een contract te tekenen bij de Seahawks en heeft daar een seizoen gespeeld. En toen kreeg hij dat ongeluk. Hij is daarbij ernstig gewond geraakt en dat was het einde van zijn carrière als prof.’ Ze nam nog een hap en spoelde die weg met wat chocolademilkshake. ‘Wij proberen die jongelui ervan te doordringen dat het altijd loont om een opleiding te volgen. Een carrière als profsporter is heel onzeker en kan in een oogwenk voorbij zijn.’

‘Ik heb daar ooit iets over gehoord, maar de details kende ik niet.’

‘Voor zover ik weet, was het een ongeluk. Domme pech.’

‘Dus daar heeft hij dat trekken met zijn been en dat litteken aan overgehouden?’

Iris knikte. Ze keek naar haar bord en speelde met de frietjes. ‘Zo erg trekt hij daar niet mee,’ zei ze ten slotte. ‘Hij heeft me nooit precies verteld wat er is gebeurd.’

Gwen Sileski daarentegen wel. Gwen had Rose en Iris alles verteld. Seths rechterbeen was verbrijzeld en er waren schroeven, platen en stangen nodig om de boel bij elkaar te houden. Ook de rest van zijn lichaam was er beroerd aan toe; eigenlijk

was het een wonder dat hij nog leefde. Hij was verscheidene keren aan zijn rechterbeen geopereerd. Door alle operaties was dat been nu iets korter dan het andere en moest hij aan zijn rechterschoen een aangepaste schoen dragen. Volgens zijn moeder had hij er geen pijn meer aan, maar er was heel wat therapie en oefenen voor nodig geweest om zover te komen. Iris wilde er niet aan denken hoe zwaar de medische keuring voor de politie voor hem geweest moest zijn.

‘Een auto-ongeluk. Een verbrijzeld been,’ zei Iris. ‘Maar dat litteken... dat maakt hem bijna nog knapper, vind je niet?’

‘Er zou heel wat meer voor nodig zijn om van Seth Sileski een lelijke vent te maken dan dat litteken.’ Met haar vinger trok ze een denkbeeldige streep over haar wang.

‘Vertel mij wat.’ Iris veegde haar mond af met een servetje. ‘Herinner je je hem nog van school? Wat een hartenbreker!’

‘Ik ben op mijn vijftiende van school gegaan vanwege zo’n hartenbreker, weet je nog?’ zei Gina. ‘In die tijd liepen ze bij bosjes rond. Maar ik geef toe dat ik weinig belangstelling had voor jullie jonkies. Ik herinner me Seth meer van de afgelopen tien of twaalf jaar, van de keren dat hij in de stad was en even langskwam voor een hamburger of een kop koffie. Gwen vindt het vast geweldig dat haar zoon terug is.’

‘Dat denk ik wel. Kan ik trouwens de rest meenemen? Ik denk niet dat ik alles nu op krijg.’

‘Natuurlijk. Ik zal de milkshake in een kartonnen beker doen.’

‘Dat hoeft niet, die drink ik hier nog wel op. Dan kun jij me ondertussen mooi vertellen hoe het nieuwe leven als echtgenote en moeder bevalt.’

‘Het is vooral ingewikkeld,’ zei Gina. ‘We hebben twee eerstejaars studentes, mijn dochter en die van Mac, die allebei nog thuis wonen en allebei een bijbaan hebben en die volgend jaar het huis uit gaan. Mac krijgt een heel ander rooster; hij gaat

minstens een jaar nachtdiensten draaien. En dan hebben we nog twee tieners van elf en dertien die op ik weet niet hoeveel clubs en sporten zitten, dus we rijden heel wat af. De meiden helpen, maar die hebben natuurlijk weinig tijd door hun studies en baantjes. Maar het leven als Mrs. Mac?’ Ze schonk Iris een stralende lach. ‘Ik wist niet dat een mens zo gelukkig kon zijn.’

Iris zoog het laatste restje milkshake uit de beker, wat een gorgelend geluid maakte. ‘Je hebt wel de tijd genomen om de ideale vent te vinden.’

‘Ik weet het. Of misschien heeft hij de tijd genomen om mijn pad te kruisen. Wat maakt het uit? Hij was de moeite van het wachten waard. Hoe zit dat trouwens bij jou? Is er op dit moment een speciaal iemand in je leven?’

‘Nee. Op dit moment niet. Ik heb wel een paar keer gedacht dat ik de ware had gevonden, maar uiteindelijk gaf ik toch de voorkeur aan mijn eigen gezelschap.’ Ze ging staan en zocht in haar zak naar geld, terwijl Gina de rest van haar maaltijd in een kartonnen bakje deed.

‘En het gezelschap van scholieren,’ zei Gina plagend.

‘Die houden me scherp. Maar ik hou mijn ogen open voor een wat ouder model met wat meer rust in zijn lijf – pakweg vijfendertig, single, sexy en die totaal voor me valt...’

De deur van de snackbar ging open en Seth Sileski kwam als op afroep binnen. Knappe Seth. Hoge jukbeenderen, uit steen gehouwen kin, geloken ogen, witte tanden en een dunne streep dwars over zijn wang. Iris’ mond viel open en Gina schoot in de lach.

‘Goeiemorgen, dames.’ Hij nam zijn hoed af. ‘Iris, enige kans dat ik je op een kop koffie kan trakteren?’

‘Jammer genoeg heb ik geen tijd. Ik heb een afspraak waar ik misschien al te laat voor ben.’ Ze pakte haar kartonnen bakje. ‘Bedankt, Gina. Tot gauw.’